

cunt: quis ostēdit nobis bona? Signa-
tū est: inq̃t: in nobis lumē vult⁹ tui
dñe: Hoc lumē est totū hoīs r̃ ṽz bonū:
qđ nō oculis sed mente cōspiciť. Signatū
autē dixit in nobis: tanq̃ denarius signat⁹
regis imagine. Hō eñ factus est ad imagi-
nem r̃ similitudinē dei: quā peccādo corru-
pit. Bonū ḡ eius est verū atq̃ eternū: si re-
nascēdo signetur. Et ad hoc credo pertine-
re (qđ quidā prudēter intelligūt) illud qđ
dñs viso cesaris nūmo ait: Reddite cesa-
ri qđ cesaris est: r̃ deo qđ dei est. Tanq̃ si
diceret: Quēadmodū cesar a vobis exigit
impressionē imaginis sue: sic r̃ dē. Ut quē
admodū illi redditur nūmus: sic deo aīa
lumine vultus ei⁹ illustrata atq̃ signata.
Bedisti leticiā in cor meū. Hō ḡ fo-
ris querēda est leticia ab his q̃ adhuc gra-
ues corde diligūt vanitatē r̃ q̃runt mēda-
ciū: sed int⁹ vbi signatū est lumē vult⁹ dei.
In interiore eñ hoīe habitat chriſt⁹: vt ait
Apl⁹. Ad ipm eñ p̃tinet videre verita-
tē: cū ipse dixerit: Ego sum veritas. Et cū
loquebat in Ap̃lo dicēte: An vultis expe-
rimentū ei⁹ accipe q̃ in me loquit⁹ chriſtus:
Hō eis foris vtiq̃: sed in ipso corde: id est
in illo cubili vbi orandū est: loquebat. S̃
hoīes tp̃alia sectātes: qui certe multi sunt:
nihil aliud nouerunt dicere: nisi qđ osten-
dit nobis bona: cum vera r̃ certa bona in-
tra semetipsos videre nō possint. Itaq̃ cō-
sequēter de his rectissime dicit: qđ adiu-
git. A tpe frumētī vini r̃ olei sui
multiplicati sunt. Hō eñ vacat: qđ ad-
ditū est: sui. Est eñ r̃ frumētū dei. Siquidē
est panis viuus qui de celo descēdit. Et ē
vinū dei. Nā inebriabūtur inquit ab vber-
tate dom⁹ tue. Et oleū dei. Be q̃ dictū est:
Impinguasti in oleo caput meū. Isti autē
multi q̃ dicūt: quis ostendit nobis bona: r̃
regnū celozū intra se esse non vident: a tpe
frumētī vini r̃ olei sui multiplicati sūt. Hō
eñ multiplicatio sp̃ vbertatez significat: et
nō plerūq̃ exiguitatē: cū dedita tp̃alibus
voluptatibus aīa sp̃ exardescit cupiditate
nec satari pōt: et multiplici atq̃ erūnosa
cogitatione distenta: simplex bonū videre
nō sinif. Qualis est illa de q̃ dicit: Corpus
eñ qđ corrūpitur aggrauat aīam: r̃ depri-
mit terrena inhabitatio sensū multa cogitā-
tē. Talis aīa tp̃aliū bonozū decessione et
successione: id est a tpe frumētī vini r̃ olei
sui innumerabilibus phantasmatibus sic
multiplicata est: vt nō possit agere quod p̃

ceptū est: Sentite de dño in bonitate: r̃ in
simplicitate cordis q̃rite illū. Ista eñ mul-
tiplicitas: illi simplicitati vehemēter aduer-
sa est. Et iō istis relictis q̃ multi sunt: multi-
plicati sēz tp̃aliū cupiditate: r̃ dicūt: Quis
ostēdit nob bona: q̃ nō oculis foris: sed in-
tus cordis simplicitate q̃renda sunt: vir fi-
delis exultat r̃ dicit: In pace in idip-
sū: obdormiā r̃ somnū capia. Re-
cte eñ sperat a talib⁹ omnimō mētis alie-
natio a mortalib⁹ reb⁹: r̃ miseriarū sectib⁹
obliuio: q̃ noīe obdormitōis r̃ somni decē-
ter r̃ p̃phetice significat: vbi sūma pax nul-
lo tumultu interpellari pōt. S̃ hoc iā non
tenet in hac vita: s̃ post hāc vitā sperādūz
est. Hōc etiā ip̃a verba ostēdūt: q̃ futuri sūt
tp̃is. Hō eñ dictū ē: aut obdormiū r̃ som-
nū cepi: aut obdormiō r̃ somnū capio: sed
obdormiā r̃ somnū capiaz. Tūc corrupti-
bile b̃ induet incorruptōe: r̃ mortale b̃ in-
duet immortalitate. Tūc absorbet mors in
victoriā. Hōc est vñ dicit. Si aut qđ non
videm⁹ speramus: p̃ patiētiā expectam⁹.
Quaprop̃ p̃gruent vltimū annectit r̃ di-
cit. Qm̃ tu dñe: singulariter in spe
habitare fecisti me. Hic nō dixit faci-
es: sed fecisti. In q̃ ḡ iā ista spes est: erit p̃-
fecto etiā qđ sperat. Et bñ ait singulariter.
Pōt eñ referri aduersus illos multos: q̃
multiplicati a tpe frumētī vini r̃ olei sui di-
cūt: Quis ostēdit nobis bona: Perit eñ
b̃ multiplicitas: et singularitas tenet in san-
ctis. Be q̃b⁹ dicit in Actib⁹ ap̃loz: Mult-
titudinis aut credentiū erat aīa vna r̃ cor
vnū. Singulares ḡ r̃ simplices: id ē secre-
ti a multitudine ac turba nascētū rez ac mo-
riētū: amatores eñnitatis r̃ vnitatis eē de-
bemus: si vni deo r̃ dño nostro cupimus
inherere.

Explicit Tract. de ps. iii.

Incipit Tract. de ps. v.

Titulus psalmi est: pro ea q̃
hereditatem accepit. Intelli-
git ḡ ecclesia: q̃ accepit heredita-
tē vitā etnā p̃ dñm nrm̃ Iesū xpm̃: vt pos-
sideat ipm̃ deū: cui adherēs brā sit: fm̃ il-
lud: Bñ mites: qz ipi hereditate posside-
būt terrā. Quā terrā: nisi de q̃ dicit: Spes
mea es tu: portio mea in terra viuētū: Et
illud manifest⁹: Bñs pars hēditatis mee
r̃ calic⁹ mei. Dicit r̃ hereditas dei vicissiz
ecc̃lia: fm̃ illud: Postula a me: r̃ dabo ti-
bi gētes hereditatē tuam. Ergo hereditas
nostra deus dicit: qz ipse nos pascit r̃ cōti-

Alia lra.
t dormiā.
tredecim.

Alia lra.
idem.

Alia lra.
fructu.

Alia lra.
t p̃stituit me.

Non. Non. Non. Non. Non.

net. Et hereditas dei dicimur: qz ipse nos administrat et regit. Quapropter vox ecclesie est in hoc psalmo: vocate ad hereditatem: ut ipsa fiat hereditas domini.

Alia lra.
auribus.
pripe.

Expositio psalmi.

Verba mea exaudi domine: Vocata inuocat dominum: ut eodem opitulante pertranseat nequicia seculi huius: et ad eum perueniat. **I**ntellige clamorem meum. Bene ostendit quod iste sit clamor qui interior de cordis cubili sine streptu corporis perueniat ad deum: Quia quidem vox corporalis auditur: spiritualis autem intelligitur. Quod hoc sit etiam exaudire dei: non aure carnali: sed maiestati presentia.

Alia lra.
orationis

Intende voci obsecrationis mee: Id est illi voci quam ut deus intelligat: petit. Que qualis sit: iam insinuauit cum dixit: **I**ntellige clamorem meum: intende voci obsecrationis mee: **Rex meus et deus meus.** Quis et filius deus: et pater deus: et filius pater et filius verus deus. Et si interrogemur de spiritu sancto: nihil aliud respondendum est nisi quod deus sit. Et cum simul dicunt: pater et filius et spiritus sanctus: nihil aliud intelligendum est quam verus deus: tamen regem: filium solent appellare scripture. Secundum ergo illud quod dictum est: **Per me itur ad patrem:** recte primo rex meus: et deinde deus meus. Nec tamen dixit intende: sed intende. Non enim duos aut tres deos fides catholica predicat: sed ipsam trinitatem unum deum. Non ut eadem trinitas sit possit aliqui pater: aliqui filius: aliqui spiritus sanctus dici: sic Sabellius credidit: sed ut pater non nisi pater: et filius non nisi filius: et spiritus sanctus non nisi spiritus sanctus: et hec trinitas si nisi unus deus. Quia cum dixisset **Aplius:** Ex quo omnia: per que omnia: in quo omnia: trinitatem ipsam insinuasse credit: Nec tamen obiecit: ipsis gloria: sed ipsi gloria.

Quoniam ad te orabo domine: mane exaudies vocem meam: Quid sibi vult quod superius dixit exaudi: quasi in presenti se exaudiri cuperet: nunc vero dic mane exaudies: non exaudi. Et ad te orabo: non ad te oro. Et deinceps: **M**ane astabo tibi et videbo: Non asto: et video: nisi forte superior eius oratio: ipsam vocationem ostendit: Caligat autem in precllas huius seculi: sentit se non videre quod cupit: et tamen sperare non desinit. Spes enim que videtur: non est spes. **I**ntelligit tamen quare non videat: quia nondum nox peracta est: id tenebre quas peccata meruerunt. Dicit ergo: **Q**uoniam ad te orabo domine: id est quoniam tantus es ad quem orabo: **M**ane exaudies vocem meam. Non ille es inquit: qui possis videri ab eis quorum ab

oculis nox peccatorum nondum recessit. **P**eracta ergo erroris mei nocte: et discedentibus tenebris quas mihi peccatis meis feci: exaudies vocem meam. Cur ergo superius non ait exaudies sed exaudi: An postquam clamauit exaudi: et non mox exaudita est: sensit quod oporteat transire: ut possit exaudiri: An et superius exaudita est. Sed nondum se intelligit exaudiri: quia nondum videt a quo exaudita est. Et quod nunc ait: **M**ane exaudies: hoc intelligi voluit: mane intelligam me esse exaudita. Quales est ista locutio: **E**xurge dominus: id est fac me exurgere. Sed si hoc de resurrectione christi accipitur: illud certe non potest recte aliter accipi: **L**eptat vos dominus deus vester: ut sciat si diligitis eum. Nisi ut vos per illam sciatis: et vobis metipsis manifestetur: quantum in eius amore profeceritis. **M**ane astabo tibi et videbo: Astabo quid est: nisi non iacebo: Quid est autem aliud iacere: nisi in terra quiescere: quod est in terrenis voluptatibus beatitudinem querere: **A**stabo inquit et videbo. Non est ergo inherendum terrenis: si volumus deum videre: qui mundo corde respicit. **Q**uoniam non deus volens iniquitatem tuas. **N**on habitabit iuxta te malignus: neque permanebunt iniusti ante oculos tuos. **O**disti domine oes qui operantur iniquitatem: perdes oes qui loquuntur mendacium. **C**irca sanguinem et dolosum abominabitur dominus. **I**niquitas: malignitas: mendacium: homicidium: dolus: et quicquid homini est: ipsa nox est. **Q**ua transiente fit mane: ut videat deus. **L**am ergo exposuit quare mane astabit et videbit: quoniam non deus volens iniquitatem inquit tuas. Si enim deus esset qui vellet iniquitates: posset etiam ab iniquis videri: ut non mane videretur: id est cum iniquitatis nox transierit. **N**on habitabit iuxta te malignus: id est non sic videbit: ut hereat. **I**deo sequitur: **N**ecque permanebunt iniusti ante oculos tuos. **Q**uia oculi eorum: id est mens eorum reuerberat luce veritatis propter tenebras peccatorum: quorum consuetudine fulgorem recte intelligentie sustinere non possunt. **E**rgo et qui vident aliqui: id est qui verum intelligunt: tamen adhuc iniusti sunt: non ibi permanent amando ea que auerunt a vero. **S**eruit enim secum suam noctem: id est non solum consuetudinem: sed etiam amorem peccandi. **Q**ue nox si transierit: id est si peccare desisterit: et ipse amor atque consuetudo fugata fuerit: fit mane: ita ut non solum intelligat: sed etiam inhereant veritati. **O**disti domine oes qui operantur iniquitatem.

Alia lra.
neq.

Odiū dei ex illa locutione intelligendū est: qua odit peccator q̄s veritatē. Uide tur em̄ quod & illa odit: quos in se manere nō sinit. Nō autē manent: qui eā sustinere nō valent. Perdes eos q̄ loquūtur mendaciū. Hoc em̄ est veritati cōtrariū. Sed ne quis putet aliquā substantiaz vel naturā veritati esse cōtrariā: intelligat ad id qd nō est pertinere mendaciū: nō ad id quod est. Si em̄ b̄ dicat qd est: verū dici tur. Si autē hoc dicat qd nō est: mendaciū est. Ideo inquit pdes oēs qui loquunt mē dacium: quia recedentes ab eo qd est: ad id quod nō est declinant. Multa quidē vi dentur p salute aut cōmodo alicuius: non malicia: sed benignitate mendacia. Qua le illarū in exodo obstetricū q̄ Pharaoni falsum renūciauerūt: vt infantes filiorū isra el nō necarentur. Sed etiam ista nō re: sed in dolo laudant: qm̄ qui tātū hoc modo mētuntur: merebūtur aliqñ ab omni men dacio liberari. Nam in ijs qui pfecti sunt: nec ista mendacia inueniūtur. Quib⁹ dic tū est: Sit in ore vestro est est: nō nō. Quic quid ampli⁹ est: a malo est. Nec immerito alio loco scriptū est: Os quod mentis occi dit animā. Nec quis arbitretur pfectum & spiritalē boiem p ista tēporali vita in cui⁹ morte nō occiditur aia: siue sua: siue alteri us: debere mentiri. Sed qm̄ aliud est mē ri: aliud est verū occultare. Siquidē aliud est falsum dicere: aliud verū tacere. Si q̄s forte vel ad istam visibilē mortem nō vult hominē pdere: paratus esse debet verū oc cultare: nō falsū dicere. Ut neq; prodat: neq; mentiatur. Ne occidat animā suā p corpore alterius. Si autē hoc nondū pōt: vel sola huius necessitatis habeat menda cia: vt etiā ab istis si sola remāserint: libera ri mereatur: & spiritus facti robur accipere: quo quicquid perpetiendū est p veritate: cōtemnat. Duo sunt oīno genera menda ciorū: in quibus nō magna culpa est: sed tamē nō sunt sine culpa: Lū aut iocamur: Aut vt primis psum⁹ mētuntur. Illud pri mū in iocādo: iō nō ē pniciosissimū: qz nō fallit. Nouit em̄ ille cui dicitur: ioci causa esse dictū. Scdm̄ autē ideo mitius est: qz re tinet nonnullā beniuolentiaz. Illud vero quod nō habet duplex cor: nec mendaciū quidē dicēdū est. Tanq̄ (verbi gratia) si cui gladius cōmēdet: & pmittat se red di tur: cū ille q̄ cōmēdauit poposcerit: Si for te gladiū suū repetat furens: manifestū est

tūc nō esse reddendū: Ne vel se occidat vt alios: dōcc ei sanitas restituat. Hoc iō nō habet duplex cor: qz ille cui cōmēdat⁹ est gladius: cū pmittebat se redditurū poscē ti: nō cogitabat furentē posse repetere. Ve rum autē occultauit & dñs: cū discipulis nō dum idoneis dixit: Multa habeo vobis dicere: sed nunc non potestis portare illa. Et apostolus Paulus cū ait: Nō potui lo qui vobis quasi spiritualib⁹: sed quasi car nalibus. Unde manifestū est nō esse culpā dum aliqñ verū tacere. Falsū autē dicē: nō inuenitur cōcessum esse pfectis. Virū sanguinū & dolosū abominabit⁹ dñs: Potest hic recte videri repetitū qd ait supius: Odisti dñe oēs qui opantur in iquitatē: pdes eos qui loquūtur mendaciū. Ut virū sanguinū ad opantē iniquita tē referas: dolosū autē ad mendaciū. Vol⁹ em̄ est: cum aliud agitur: aliud simulat. Et apto verbo vsus est qd ait: Abominabit⁹. Solēt em̄ abominati: dici: exbēdanti. Hic autē psalmus p ea est q̄ hereditatē accipit: Que subiicit exultationem spei sue dicēs: Ego aut in multitudine miseratōis tue. Introibo in domū tuā: In multitudine miseratōis: fortasse in multitu dine hoīm pfectoz & brōz dicit: Quib⁹ ci uitas illa p̄stabit: quā nūc pturit & paulatī parit ecclia. Hoies autē multos regnātos atq; pfectos: recte dici multitudine misera tionis dei q̄s negat: cū verissime dictū sit: Quid est hō qz memores ei⁹: aut fili⁹ hois qz visitas eū? Introibo in domū tuā: tāq; lapis credo in edificiū dictū est. Quid em̄ aliud dom⁹ dei q̄ tēplū dei est: Be q̄ dictū est: Templū em̄ dei sanctū est: qd est vob⁹. Cui⁹ edificiū lapis angularis est ille: quē su scepit coeterna p̄ri vir⁹ & sapia dei. Ado rabo ad templū sc̄m tuū in timore tuo. Ad tēplū: sicut ppe tēplū intelligim⁹. Nō em̄ ait: Adorabo in tēplo sc̄o tuo: sed adorabo ad templū sanctū tuū. Intelligē dū etiā est nō de pfectione: sed de pgressu ad pfectionē dictū esse. Ut illud pfectionē significet: Introibo in domū tuā. S; vt b̄ pueniat: prius adorabo inquit ad templū sc̄m tuū. Et fortasse ob hoc addidit: in ti more tuo: quod magnū est p̄sidiū pceden tibus ad salutē. Cū aut quisq; puenit: fi et in eo qd dictū est: Cōsummata dilectio: so ras mittit timorē. Nō em̄ timent iam amī cū: quib⁹ dictū est: Nā nō dicā vos seruos: sed amicos: Cū ad id qd pmissum est: per

Alia fa.
tunc corde

ducti fuerint. **D**ñe deduc me in tua
iusticia ppter inimicos meos. Satis
hic declarauit in profectione se esse: id est
in pfectu ad pfectionē: nondū in ipa pfe-
ctione: qñ vt deducat exoptat. In tua iu-
sticia aut: nō in ea q̄ videt hoibus. **M**az
malū p malo reddere: iusticia videt: s̄ nō
est ei⁹ de quo dictū est: Qui facit oriri solē
suū sup bonos ⁊ malos: Quia ⁊ cū punit
deus pctōres: mō malū suū eis infert: sed
malis eorū eos dimittit. Ecce inq̄ pturū
iniusticiā: cōcepit dolorē: ⁊ pepit iniquitatē.
Lacū apuit ⁊ effodit eū: ⁊ incidit in foueaz
quā opatus ē. **C**ōuertet dolor ei⁹ in caput
ei⁹: ⁊ in verticē ei⁹ iniquitas ei⁹ descēdet. **C**ū
ḡ punit de⁹: vt iudex punit eos qui legē p-
tereūt. **N**ō eis inferēs de seipso malū: s̄ in
id qđ elegerūt eos expellēs: ad cōplendaz
sumā miseriarū. **N**ō aut cū maluz p malo
reddit: malo voto id facit. Et ob h̄ prior ip-
se mal⁹ est: dñs punire vult malū. **D**irige
in **o**spetu tuo iter meū. **N**ihil māse
stius: q̄ id tēpus eū cōmendare: quo pfi-
cit. **H**oc est em̄ iter qđ nō terraz locis pa-
gitur: sed affectib⁹ aiorum. In cōspectu in-
q̄ tuo dirige iter meū. **I**d est vbi null⁹ ho-
minū videt. Quib⁹ credendū nō est laudā-
tib⁹: aut vitupantib⁹. **N**ō em̄ vllō modo
possunt de aliena cōscia iudicare: in q̄ iter
dirigit ad deū. **I**deo subiecit. **Q**uā nō
est in ore eorū veritas: Quibus vnq̄
iudicantib⁹ nō est credenduz: ⁊ ideo intro
ad cōscientiā ⁊ ad dei cōspectū confugien-
duz est. **C**or eorū vanū est. Quō ergo
pōt esse in ore eorū veritas: quoz cor fallit
de peccato ⁊ pena peccati: **T**ñ reuocant
hoies illa voce: **U**t quid diligit vanitatē:
⁊ q̄ntis mēdaciū. **S**epulchr⁹ patēs
est guttur eorū: **A**d voracitatis signifi-
cationē referri pōt: ppter quā plerūq̄ ho-
mines adulatione mentiūtur. Et mirabili-
ter dixit: patēs sepulchrū: qm̄ semp inbiat
illa voracitas: nō vt sepulchra q̄ receptis
cadauerib⁹ muniunt. **P**otest ⁊ illud intel-
ligi: quod mēdacio ⁊ blanda adulatōe tra-
hunt in se quos ad peccata illectant: ⁊ eos
tanq̄ deuorant: cū in suam vitā cōuertūt.
Quod quib⁹ cōtingit qm̄ peccato moriū-
tur: recte illi a quib⁹ inducūtur: sepulchra
patentia dicti sunt: qz et ipsi quodāmodo
exanimēs sunt: vitā nō habendo veritatē.
Et mortuos in se recipiunt: quos verbis
mendacibus ⁊ vano corde interemptos in
se cōuertūt. **L**inguis suis dolose age-

bant. **I**d est linguis malis. **N**ā hoc vide-
tur significare: cū dicit suis. **M**ali em̄ ma-
las habent linguas: id est mala loquūtur:
cum loquūtur dolum. Quibus dñs dicit:
Quō potestis bona loqui: cum sitis mali:
Judica illos deus. **D**ecidant a
cogitationibus suis: **P**rophetia est:
nō maledictio. **N**on em̄ optat vt eueniat:
sed cernit quid euenturū sit. **C**ōtingit aut
illis: non quia videtur optasse: sed quia ta-
les sunt vt merito contingat. Sic em̄ ⁊ qđ
postea dicit: **L**etentur oēs qui sperāt in te:
per prophetiā dicit: quoniā cernit esse leta-
tuos. Sic p̄ pphetiā dictum est: **E**xcita
potentiam tuā ⁊ veni: qm̄ videbat esse vē-
turum. **Q**uā possit etia⁹ hoc modo accipi
quod dictū est: **D**ecidant a cogitationib⁹
suis: vt magis bene ab eo optatū credatur
dñs cadūt a cogitatōib⁹ suis malis: id est vt
iam nō cogitent mala. Sed vetat sic intel-
ligi quod sequitur: **E**xpelle eos. **N**ullo em̄
mō pōt in bonā partē accipi: cū quisq̄ ex-
pellitur a deo. **Q**uapropter p̄ pphetiā dic-
tū nō per malivolentiā intelligit: cū hoc di-
ctū sit qđ necessario talibus euenturū est:
qui in peccatis que memorata sunt pseue-
rare voluerint. **D**ecidant ḡ a cogitationi-
bus suis dictū est: decidant accusantib⁹ se
cogitationib⁹ suis: testimoniū phibente cō-
scientia sua: **S**icut **A**pl⁹ dicit: **E**t cogitati-
onū accusantiū seu defendentiū: in reuela-
tione iusti iudicij dei. **S**ecundū multi-
tudinē impietati eorū expelle eos:
Id est longe eos expelle. **H**oc est em̄ fm̄
multitudinē impietati eorū: vt multū ex-
pellantur. **E**xpelluntur ergo impij ab illa
hereditate q̄ intelligendo ⁊ videndo deus
possidet: sicut expellunt morbi oculi ful-
gore lucis: cū illis ea pena est: que alijs le-
ticia. **N**ō ḡ ipsi mane astabūt ⁊ videbunt.
Et tā magna pena est ista expulsio: q̄ mag-
nū premiū est illud qđ dictū est: **A**bi aut
adherere deo bonū est. **H**uic pene contra-
riū est: **I**ntra in gaudiū dñi tui. **Q**uia hu-
ic expulsionī simile est: **P**roijcite illū in te-
nebras exteriores. **Q**uā in amaricane
rūt te dñe. **E**go sum inq̄ panis viu⁹ qđ
celo descēdi: **E**t opamini escā q̄ nō corrū-
pit. **E**t gustate ⁊ videte qm̄ suauis ē dñs.
Pctōrib⁹ aut panis veritatis amar⁹ est.
Eñ os vera dicētis oderūt. **I**psi ḡ amari-
cauerunt deū: qui peccando in eam egritu-
dinē deuenerūt: vt cibū veritatis quo sane
aie gaudēt: tanq̄ felleū sustinē nō possunt.

211a lfa.
t viā meā.

211a lfa.
t uritauerit.

Et letentur omnes qui sperant in te. Unus illi quibus gustant suavis est dominus. In eternum exultabit et habitabis in eis. Ipsa ergo erit eterna exultatio: cum templum dei fuerit iusti. Et erit gaudium ipsorum: ipse incolatus eorum. **E**t gloriantur in te omnes qui diligunt nomen tuum. Tanquam cum adest eis ad fruendum quod diligunt. Et bene in te tanquam possideres hereditatem: de qua Titulus psalmi est: cum et ipsi sint eius hereditas: quod significat: inhabitabis in eis. A quo bono prohibentur: quos secundum multitudinem impietatum eorum expellit deus. Quoniam tu benedices iusto. Hec est benedictio: gloriari in deo: et inhabitari a deo. Ista sanctificatio procedit iustis. Sed ut iustificentur: procedit vocatio: que non est meritorium: sed gratie dei. Omnes enim peccaverunt et egent gloria dei. Quos enim vocavit: hos et iustificavit. Quos autem iustificavit: hos et glorificavit. Quia ergo vocatio non meritorum: sed benivolentie et misericordie dei est: subiicit dicens. **D**omine: ut scuto bone voluntatis tue coronasti nos. Bona enim voluntas dei procedit bonam voluntatem nostram: ut peccatores vocet in penitentiam. Et ipsa sunt arma: quibus expugnat inimicus. Contra quem dicit: Quis accusabit adversus electos dei? Et si deus pro nobis: quos propter nos? Qui unico filio suo non peperit: sed pro nobis omnibus tradidit illum. Si enim adhuc cum inimici essemus: christus pro nobis mortuus est: multo magis reconciliati: salvi erimus ab ira per ipsum. Hoc est invictissimum scutum: quo repellitur inimicus desperationem suggerens: multitudine tribulationum et temptationum. Totus ergo textus psalmi est oratio ut exaudiat: ab eo quod scriptum est: Clamaba mea exaudi domine: usque ad Rex meus et deus meus. Deinde intellectus eorum qui impedivit ad videndum deum: id est ut se exaudiri esse cognoscat: ab eo quod scriptum est: Quam ad te orabo domine: mane exaudies vocem meam: usque ad Clamavi sanguinem et dolorem abominabitur dominus. Tertio sperat se domum dei futuram: et nunc ei appropinquare in timore ante consumationem quam expellit timore: ab eo quod scriptum est: Ego autem in multitudine misericordie tue: usque ad Adorabo ad templum sanctum tuum in timore tuo. Quarto perficientem se atque promouentem inter illa ipsa quibus impedi se sentit: orat ut adiuvetur intrinsecus ubi nemo hominum videt: ne auertat malis linguis: ab eo quod scriptum est: Domine deduc me

in tua iusticia propter inimicos meos: usque ad Linguis suis dolose agebat. Quinto prophetia est: quod pena maneat impiis: quoniam iustus vix saluus erit. Et quod premium iusti adepturi sint: qui vocati venerunt: et donec producerent viriliter omnia sustinuerunt: ab eo quod scriptum est: Iudica illos deus: usque ad finem psalmi.

ExPLICIT Tractatus de ps. v. **I**ncipit tractatus de ps. vi. **I**n fine in hymnis de octavo: ps. David.

De octavo: hic videtur obscurum. Nam cetera in hoc titulo manifestiora sunt. Unum est enim nonnullis die iudicii significare: id est tempus adventus domini nostri quo venturus est ad iudicandum vivos et mortuos. Qui adventus computatis annis ab Adam post septem milia annorum futurus creditur. Ut septem annorum milia tanquam septem dies transierant. Deinde illud tempus tanquam dies octavi adveniat. Sed quoniam dictum est a domino: Nemo est vestrum scire tempus que pater posuit in sua potestate. Et de die vero et hora illa nemo scit: neque angelus: neque virtus: neque filius: nisi solus pater. Et illud quod scriptum est: Tanquam fure venire diei domini: satis apte ostendit neminem sibi oportere arrogare scientiam illi temporis computatione aliqua annorum. Si enim post septem milia annorum ille dies venturus est: omnis homo poterit annis computatis adventum eius addiscere. Ubi erit ergo: quod nec filius hoc novit? Quod utique ideo dictum est: quia per filium homines hoc non discunt: non quod apud se ipse non novit: sed secundum illam locutionem: Teptat vos dominus deus vester: ut sciat: id est scire faciat vos. Et exurge domine: id est fac nos exurgere. Cum ergo ita dicat: nescire filium hunc diem: non quod nesciat: sed quod nescire faciat eos quibus hoc non expedit scire: id est non eis hoc ostendat: quid sibi vult nescire quod presumptio: que annis computatis: certissimum sperat per septem annorum milia diem domini? Hos igitur quod scire nos dominus noluit: libenter nesciamus. Et queramus quid velit sibi iste titulus: qui scribit de octavo. Potest quidem etiam nulla annorum temeraria supputatione: dies iudicii octavi intelligi: quod iam post finem huius seculi accepta eterna vita: tunc non erunt anime iustorum obnoxie temporibus. Et quoniam omnia tempora septem dierum istorum repetitione voluntur: octavus forte ille dictus est: qui varietate ista non habebit. Est aliud quod hic non absurde accipi potest: cur octavi dicat iudicium: quod post duas generationes futurus est: